# BLADVULLINGEN.

*Odyss.* ι. 283 vlgg.

Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
πρὸς πέτρῃσι βαλών, ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
ἄκρῃ προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν.
αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.

Al dadelijk stoot de lezer, die met de epische taal genoegzaam bekend is, op de woorden Νέα μέν μοι, teregt begrijpende, dat, zoo al de *Odyssea*, of ten minste dit gedeelte daarvan, niet tot het oudste en beste tijdperk der epische dichtkunst behoort, de dichter toch noodwendig νῆϝα of νέϝα moet gezegd hebben, hetwelk alle mogelijkheid tot *synekphonesis* (νέα) uitsluit. Daarbij komt, dat de *accus. sing.* νέα alleen hier voorkomt: de *accus. plur.* νέας daarentegen meermalen. Zie Seber. *Ind.* Zeer opmerkelijk is het *scholion Harleianum* op deze plaats (zie *schol. Odyss. e Cod. Ambros.* A. Maii, *ed.* Buttm. ad h. l.). Die *Scholiast* namelijk stelt als *lemma:* Νῆα, en, als *scholion:* Νέα μέν μοι, οὕτως Ἀρίσταρχος. Indien nu, zoo als schijnt te blijken, vóór Aristarchus Νῆα in den tekst gestaan heeft, kan er onmogelijk op gevolgd hebben μέν μοι. Ik vermoed dus, dat in de oudste (voor-euclidische) HSS., die Aristarchus kan gebruikt hebben, geschreven stond:

NEϜAMEN κτέ.

en dat hij, zulks verkeerd opvattende, teruggegeven heeft:

NEAMEN (d. i. νέα μέν)

en, om het *metrum* (zoo als hij meende) in orde te brengen, ons na μέν het *pronomen* μοί op de koop heeft toegegeven; zoo als hij ook kennelijk gedaan heeft eenige verzen vroeger, t. w. v. 279: ἀλλά μοι εἴφ' voor: ἀλλ' ἄγε ϝείφ'. Uit welk een en ander middagklaar blijkt, dat hij hier nog al aan het kalefateren geweest is. Ik voor mij geloof, dat de lezing der oudste HSS. geheel anders moet worden opgevat en dat de dichter gezegd heeft:

NEϜAMENKATEϜAΞE κτέ.,

d. i. Νῆϝ' ἀμὴν κατέϝαξε κτέ.

Men zou kunnen aanvoeren, dat ἁμήν een *meervoudig possessivum* is en beteekent: *ons* schip. Maar vooreerst is de vraag of ULYSSES, die hier *incognito* handelt, wel weten wil, dat juist hij het opperhoofd is en het schip hem alleen toebehoort, hetgeen, het gansche verhaal in zijn verband beschouwd, niet aannemelijk is. Ten andere heeft ἁμός niet altijd de beteekenis van een *pluralis*, maar wordt, even als het Latijnsche *noster*, wel eens voor het *enkelv. possess.* ἐμός gebruikt. Immers *Il.* Z, 414 zegt ANDROMACHE:

ἤτοι γὰρ πατέρ' ἁμὸν ἀπέκτανε δῖϝος 'Αχιλλεύς.

en zoo ook *Od.* μ. 481 en meermalen; gelijk op onze plaats, waar v. 284 ULYSSES tot POLYPHEMUS zegt: ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης. Wijders kan de *particula* μέν zeer goed gemist worden, zoo als zulks bij *vragen* en bij regtstreeks daarop gegevene *antwoorden* het geval is. Zie v. 364, waar insgelijks αὐτάρ volgt zonder een voorafgaand μέν. Vergel. *Il.* K. 378. X. 157; welke laatste plaats met de onze volmaakt overeen stemt. Αὐτάρ is hier meer *redevoortzettend* dan *tegenstellend* (= *autem*).

Wat betreft v. 286 ..., daar leze men voor τοῖσδε ὑπέκφυγον om den hiaat: τοῖσδεσ' ὑπέκφυγον.

Eindelijk mag deze plaats hoogst opmerkelijk genoemd worden als proeve van de kritiek van ARISTARCHUS; daar men er eenigermate uit kan opmaken, hoe hij bij het constitueren van den tekst van HOMERUS (διόρθωσις) is te werk gegaan; alsmede tot welke soort van fouten het overgieten van het voor-euclidische schrift in het na-euclidische heeft aanleiding gegeven.

*Delft*, *Febr.* 1854. J. M. VAN GENT.

---

## *De novo* ARCHILOCHI *versu additamentum.*

Gratiam habeo KIEHLIO et aliis nominibus et quod SACERDOTIS codices *Leidenses* tam diligenter inspexit, ut ex iis, quae superiori fasciculo[1] tradidit, appareat, *Graecum Archilochii* epodi exemplum, quod ego reposui, locum illum re vera tenuis-

[1]) *Mnem.* III. 227.

sc. In digerenda autem litterarum farragine ΦαΒΟΤΛΟϹΕϹ ΘϹΘΙΛΟΙϹ dissentio. Non enim ita legenda esse videtur:

φ ἄβουλος ἐς θεὸς φίλοις,

nam etsi in codd. *Graecis* ΘϹ vulgo nota sit vocabuli θεός, in *Latinis* tamen codd. ita se res habet, ut eorum scriptores *Graecas* litteras scribere vix potuerint, *Latinis* saepe eas permiscentes; stolide isti litterarum formas tum iterant tum iterare negligunt, omissas quasdam alienissimo loco inserunt, omnino inepte perplexeque agunt. In hoc loco cod. *Vossiani* φ, initio appicta, in fine deëst ante [Φ]ΙΛΟΙϹ, in quo Ϲ abundat. Deinde litterae ϹΘΙ proxime referunt σῷ; praeterea moneo, Ε hic valere ЄΙ, post ΕϹ litteram Ϲ aut non fuisse iteratam aut abscisso margine deperdi potuisse. Pluribus haec non persequar, ne in μικρολογίας crimen incurram. Locus autem, ubi GAISFORDIUS[2] edidit:

τί μακρὰ δὴ φρονεῖς[3] τάλαν;

sine dubio e *Putschianis* copiis repetitus est, non vero ex BONDAMI excerptis, cuius lectiones e cod. *Voss.* 79 ad hunc quidem locum non attulit GAISFORDIUS[4]. Quum vero duo hic exempla proferantur *Latina:*

*oblivionem sensibus.*

*Anacreonta Teium.*

quae in cod. *Leid.* post §. *praecedentem* 13 ridicule corrupta accipimus: *oblivionem sensit Anacreo tenius* — consentaneum igitur, esse adhibita a SACERDOTE duo quoque exempla *Graeca:*

τί μακρὰ δὴ φρονέεις τάλαν;

τί σὰς παρήειρε φρένας;

non τίς σὰς π. φ. Τί e cod. uno *Monac.* scholl. HERMOGENIS[5] et e cod. *Paris.* MARII VICTORINI[6] iam edidit SCHNEIDEWINUS[7]. Post verba *ut est* in *Scaligerano* cod. est lacuna, quam consequitur *Graecus* versus alter. In *Vossiano* autem ambo exempla, ab eodem vocabulo τί incipientia, commixta et confusa sunt in illis: ΤΙϹϹΑΚΡΡΑ· ΡΗΙΡЄ ΦΡΟЄΝЄ. Nam et ϹϹΑΚΡΡΑ respicere potest ΜΑΚΡΑ, et ΦΡΟЄΝЄ etiam facilius ΦΡΟΝЄЄΙϹ re-

---

2) p. 270, 14. 3) SCHNEIDEWINUS in *Delectu* p. 194 iam scripsit φρονέεις.
4) quem conferas in Praef. p. V. 5) VII. p. 820 WALZ.
6) p. 235 GAISF. 7) in *Symb. ad P. Lyr. Gr.* p. 98.

praesentabit quam ΦΡΕΝΑϹ. Uterque versus ex eodem ARCHILOCHI carmine desumtus fuisse videtur, cuius exordium est fr. 88 (63):

Πάτερ Λυκάμβα, κοῖον ἔδρας Δωτάδη;
τί σὰς παρήειρε Φρένας,
ἃς τὸ πρὶν ἠρήρεισθα; νῦν δὲ δὴ πολὺς
ἀστοῖσι Φαίνεαι γέλως.
. . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . .
τί μακρὰ δὴ Φρονέεις τάλαν; (fr. 97.)

in vs. 1 κοῖον pro ποῖον SCHNEIDEW. tum vulg. ἐΦράσω τόδε adiuvante HESYCHIO egregie emendavit alicubi BERGKIUS. Novus ARCHILOCHI versus indidem sumtus est, quem nunc ita lego:

ἄβουλος εἷς σὺ σῷ Φίλῳ,

pro σοῖς Φίλοις, non tam propter litteras codicis, quibus haud obtemperandum est, quam propter ipsius *Parii* poetae fragm. 100 (106):

ἔμπλην ἐμοῦ τε καὶ Φίλου,

quae LYCAMBAE verba fuerint, et vero etiam propter ea, quae AHRENSIUS [8] monuit de servandis *Ionicis* formis dativorum plur. primae et secundae declinationis. Unde profectus HIPPONACTIS fr. 125 iam ita constituo:

Ὦ Χῖε χαίρων Λυδίῳ χορῷ Βάκχων.

pro Λυδίοις χοροῖς; in cod. *Leid.* est ΛΙΔΙΟΙΟCΙΝΕCΧΟΡΟΙϹ [9], in PUTSCHII cod. ΛΙΔΙΟΙΟΣΙΝ ἐν χοροῖς; in quo versiculo ne praetermittantur graves allitterationes. Pseudo-ANANII fr. 1 cum AHRENSIO ego quidem nunc legendum censeo:

Εἴ τις κατῆρξε χρυσὸν ἐν δόμῳ συχνόν,

pro ἐν δόμοις πολύν, non πολλόν. Itidem in HIPPONACTIS fr. 74 MEINEK. cum AHRENSIO, ἐκκεκινέαται assumentes, semotis contra, quae redundant [10], μεῦ et τοῖσι, trochaicum illum claudum rescribimus:

Οἱ δ' ὀδόντες ἐν γνάθοισι πάντες ἐκκεκινέαται.

pro ἐν γνάθοις vel ἐν τοῖσι γναθμοῖς.

*Appingadami*, m. *Maio* 1854. B. TEN BRINK.

---

8) in Conventu Philologorum in *Germania*, a. 1852 *Göttingae* celebrato. Vide *Acta Conventus* XIII ed. Götting. 1853 p. impr. 61.

9) Eadem legi. E. J. K.

10) Cff. *Hipponactea* p. 47.